Юнак, старий слуга в Бартоло.

Невсипущий, другий слуга, хлопець дурний і сонний. Обидва в галісійських костюмах: волосся заплетене в коси; жилет світло-жовтий; широкий шкіряний пояс з пряжкою; штани й куртка блакитні; рукави, з розрізами для рук на плечах, висять на спині.

Нотар.

Алькад з довгою білою палицею.

Кілька альгуасилів і слуг зі смолоскипами.

Севілья. Перша дія відбувається на вулиці під Розіниними вікнами; решта — в будинку лікаря Бартоло.

ДІЯ ПЕРША

На сцені — вулиця Севільї, всі жалюзі закриті.

СЦЕНА І

Граф (*сам; на ньому великий темний плащ і капелюх зі спущеними крисами. Він ходить по сцені; раптом витягає годинника*). Тепер не так пізно, як я думав. Ще далеко той час, коли вона звичайно підходить до вікна. Нічого, краще прийти раніше, ніж пропустити хвилину, і її не бачити. Коли б який-небудь царедворець міг подумати, що за сто верст від Мадрида я щоранку вистоюю години під вікнами жінки, з якою ніколи не говорив, він би згадав іспанця часів Ізабелли. Чому ні? Кожний прагне щастя. Для мене воно в Розіниному серці. Упадати за жінкою в Севільї, коли в Мадриді і при дворі всюди на вас чекає насолода, така легкодосяжна? Саме цього я уникаю. Мене стомили перемоги, що їх причина інтерес, умовності, гонор. Так приємно, коли тебе люблять за тебе самого! Якби цей одяг мені допоміг... До біса тих, хто заважає!

СЦЕНА ІІ

Фігаро, граф (схований).

Фігаро (*на спині гітара на перев'язі з широкої стрічки; весело наспівує, тримаючи папір й олівець у руці*).

Променисте вино
Сум розвіває;

Наче сонце, воно
Все осяває.
Хто вина не шанує,
Того туга бере:
Свої дні він змарнує
І, як дурень, помре[1].

Досі це йде не погано.

І, як дурень, помре.
Вино і розвага
В моїм серці живуть.

Е, ні, вони не тільки живуть, вони мирно царюють разом...

В моїм серці... цвітуть.

Чи можна сказати "цвітуть"? Е, Боже мій! Наші автори комічних опер не звертають на це уваги. Чого не варто говорити, те тепер співають.

(*Співає.*)
Вино і розвага
В моїм серці живуть...

Я хочу закінчити чимось прекрасним, пишним, блискучим, що справляло б враження думки. (*Стає на одне коліно й пише, співаючи.*)

[1] Вірші п'єси переклав О. Бургардт. (*Тут і далі — прим. ред.*)

В моїм серці живуть.
Снага і відвага
У ньому цвітуть.

Фе! Це надто заяложене. Це не те... Мені потрібне протиставлення, антитеза:

Минається спрага
У всіх...

Е, далебі, знайшов:

У всіх, що п'ють.

Чудесно, Фігаро!.. (*Пише співаючи.*)

Вино й розвага
В моїм серці живуть.
Минається спрага
У всіх, що п'ють,
У всіх, що п'ють,
У всіх, що п'ють.

Коли до цього буде ще акомпанемент, тоді ми побачимо, панове, чи я знаю, що говорю... (*Помічає графа.*) Я вже десь бачив цього абата. (*Підіймається.*)

Граф (*убік*). Ця людина мені знайома.

Фігаро. Та, ні, це не абат! Цей гордовитий і шляхетний вигляд...

Граф. Ця кумедна постать...

Фігаро. Я не помиляюся; це граф Альмавіва.

Граф. Мені здається, що це дурисвіт Фігаро.

Фігаро. Це таки він, ваша вельможносте.

Граф. Негіднику, коли ти скажеш ще слово...

Фігаро. Так, я вас пізнаю, ось такими милостями ви мене завжди шанували.

Граф. Я тебе не впізнаю. Ти тепер такий товстий і гладкий...

Фігаро. Що поробите, ваша вельможносте, це злидні.

Граф. Бідний хлопче! Але що ти робиш у Севільї? Адже я колись тебе рекомендував на посаду.

Фігаро. Я її дістав, ваша вельможносте, і моя вдячність...

Граф. Називай мене Ліндор. Хіба ти не бачиш мого маскараду? Я хочу, щоб мене не впізнали.

Фігаро. Тоді я йду.

Граф. Ні, не йди. Я тут чекаю дечого, два чоловіки, що балакають, менш підозрілі, ніж один, що гуляє. Удаймо, ніби ми балакаємо. Отже, ця посада?

Фігаро. Міністр, зважаючи на вашу рекомендацію, призначив мене зараз же на аптекарського помічника.

Граф. До військового шпиталю?

Фігаро. Ні, до кінського заводу в Андалузії.

Граф (*сміється*). Хороший початок.

Фігаро. Посада не була погана, тому що, завідуючи перев'язками й аптекарським крамом, я часто продавав людям добрі кінські ліки.

Граф. Що вбивали підданців короля?

Фігаро. О, нема універсальних ліків. Проте часом вони допомагали галісійцям, каталонцям, овернцям.

Граф. Чому ж ти її кинув?

Фігаро. Кинув? Це вона мене кинула! Мене оббрехали перед начальством.

"Заздрість з кігтистими пальцями, з лицем блідим, як у мерця..."

Граф. О, змилуйся, змилуйся, друже! Хіба ти пишеш вірші? Хоч я бачив, як ти писав щось і співав з самого ранку.

Фігаро. Оце і є причина мого нещастя, ясновельможний пане. Коли міністрові доповіли, що я пишу вірші і до того ще, можу сказати, не погані, надсилаю загадки до журналів, що мої мадригали ходять серед людей, коротко кажучи, що мої твори друкуються, він поставився до цього трагічно і звільнив мене через те, що ніби не можна поєднувати любов до літератури з працею на посаді.

Граф. Справедливе міркування! А ти йому не казав...

Фігаро. Я був дуже щасливий, що про мене забуто. Я вірю, що коли вельможа не робить нам лиха, то й це вже добре.

Граф. Ти мені не все сказав. Я пригадую, що коли ти служив у мене, з тебе був великий негідник.

Фігаро. Е, Боже мій, ваша вельможносте! Завжди хочуть, щоб бідний не мав вад...

Граф. Ледар, нероба...

Фігаро. Щодо чеснот, яких вимагають від слуги, то чи ясновельможний знає багато панів, гідних бути лакеями?

Граф (*сміється*). Сказано непогано. Отже, ти приїхав до цього міста?

Фігаро. Ні, не зараз же.